

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie sędziego Sądu Rejonowego w K. T. C., po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 17 maja 2023 r. zażalenia A. A. na zarządzenie z dnia 4 listopada 2021 r. w sprawie o sygn. akt I DPI 13/21 w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej powoływana jako: p.u.s.p.)

postanowił:

I. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;

II. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 25 stycznia 2021 r. do Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej wpłynął wniosek A. A. o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w K. T. C..

Zarządzeniem z dnia 23 lutego 2021 r., sygn. akt I DPI 13/21, A. A. został wezwany do uzupełnienia braków formalnych poprzez nadesłanie wniosku, który będzie sporządzony i podpisany przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym, stosownie do przepisu art. 80 § 2a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Wobec nieuzupełnienia braków formalnych, zarządzeniem z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt I DPI 13/21, odmówiono przyjęcia wniosku o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w K. T.

C. z uwagi na fakt, że przedmiotowy wniosek został sporządzony i podpisany przez nieuprawniony podmiot.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł w dniu 1 grudnia 2021 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) A. A., wskazując, iż zaskarża je w całości, nie formułując jakichkolwiek zarzutów. Argumentując powyższe wskazał jedynie, iż „jest osobą samodzielną i nie potrzebuje pełnomocnika do składania pism”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wywiedzione zażalenie okazało się oczywiście bezzasadne.

Zgodnie z treścią art. 80 § 2a p.u.s.p. wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego będącego pełnomocnikiem. Brzmienie powołanego przepisu nie nastręcza problemów interpretacyjnych i w sposób jednoznaczny ustanawia obowiązek zastępstwa profesjonalisty przy złożeniu wniosku inicjującego postępowanie delibacyjne poprzez wprowadzenie przymusu adwokacko-radcowskiego, określając jednocześnie katalog podmiotów uprawnionych do sporządzenia i podpisania przedmiotowego wniosku, a nadto charakter, w jakim podmioty te muszą występować. Za powyższe uznać tym samym należy prokuratora albo adwokata lub radcę prawnego, przy czym muszą występować w charakterze pełnomocnika wnioskodawcy (zob. W. Kozielewicz, *Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów*, Warszawa 2005, str. 55, 66). Wspomniana reprezentacja, pojawiająca się na przedpolu postępowania karnego, pozwala na uzyskanie odpowiedniej jakości pisma, stanowiąc dodatkową ochronę przed pochopnymi czy wręcz podszytymi szykaną oskarżeniami składanymi przez strony procesu lub osoby nie zrównoważone psychicznie (zob. J. Gudowski (red.), T. Ereciński, J. Iwulski, Komentarz do art. 80 – Prawo o ustroju sądów powszechnych, teza 11).

Brak sporządzenia i podpisania pisma objętego przymusem adwokacko-radcowskim stanowi natomiast istotną przeszkodę do rozpoznania sprawy, faktycznie uniemożliwiającą nadanie jej biegu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2014 roku, sygn. III KZ 17/14, Lex 1511281). Jeżeli zatem wniosek

nie odpowiada warunkom formalnym pisma procesowego określonym w kodeksie postępowania karnego, w tym wymaganiom przymusu adwokacko-radcowskiego, prezes sądu dyscyplinarnego odmawia jego przyjęcia.

W niniejszej sprawie skarżący wezwany do uzupełnienia omawianego braku formalnego powyższego nie uzupełnił, jak również nie wniósł o ustanowienie pełnomocnika. Z uwagi na powyższe uchybienie formalne, wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w K. T. C. nie mógł zostać przyjęty do rozpoznania. Tym samym, uznając, iż zarządzenia Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej z dnia 4 listopada 2021 r. w sprawie o sygn. akt I DPI 13/21 było w pełni prawidłowe, należało utrzymać je w mocy.

Jednocześnie zaznaczenia wymaga, iż niniejsze rozstrzygnięcie nie uniemożliwia - w razie spełnienia uprzednio opisanych wymogów - ponownego złożenia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej.

Z uwagi na powyższe, Sąd postanowił jak na wstępie.

[SOP]

[ł.n]